

„Áldott az Isten” – jó volna mindig ezzel kezdeni, bármiről gondolkodunk: akkor is, ha Istenre gondolunk, vagy arra, hogy mit tett értünk az Úr Jézus, de akkor is, ha a világra gondolunk, magunkra, másokra; ha magunkkal küzdünk, ha másokért könyörgünk, ha szenvedünk, ha örülünk valaminek. Akkor is, ha éppen nem értjük, mi miért történik: „miért engedi meg” (vagy miért nem engedi meg) Isten ezt vagy azt... Áldott az Isten – mert erre méltó. Akkor is méltó volna rá, ha teljesen elrejtőzne, ha nem lehetne megismerni, ha nem adott volna kegyelmet, mert Ő akkor is szent, jó, igazságos lenne.

De Istent meg lehet ismerni, mert kijelentette magát. Ő a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja – Jézus az Ő Fia, akit azért küldött, hogy megismerhessük Őt egészen. Az Ő szívét, azt, hogy mire képes az a szeretet, ami egyedül Istenben van meg, mert Ő a szeretet. Hogy megtudhassuk, mit jelent irgalmasnak lenni: hogy mit tesz Isten az emberrel, aki vele szembefordult, aki magát tartja a maga urának, aki a bűneset óta mindig is „paradicsomot” akart teremteni magának, de ezzel egyre inkább pokollá teszi a földi életet is – és Isten nélkül, neki hátat fordítva a halál után is a kárhozatban marad. Mit tesz Isten ezzel az emberrel: emberré lesz, hogy lássuk; hogy személyesen szólhasson hozzánk, „ahogyan egyik ember beszél a másikkal” (2Móz 33,11), és hogy meghalhasson, hogy elvegye a bűneinket, megszabadítson tőlük.

Áldott az Isten ezért az irgalmasságért. De van folytatás: Isten feltámasztotta Krisztust a halálból. Ezzel Ő nekünk élő reménységünk lett. Isten megismertette magát úgy is, hogy Ő az Élet. Az a hatalom, amiért már azelőtt is tisztelték, dicsérték Istent, valóban képes legyőzni a halált. Képes nemcsak (földi) életet teremteni, de visszaadni, feltámasztani is. Képes örök életet adni úgy, hogy „újonnan szül” az örök életre.

Krisztus a „bennünk élő reménység”. Az, hogy Ő feltámadt, nemcsak tanítás. „Én élek, és ti is élni fogtok” (Jn 14,19). Ez nemcsak azt jelenti, hogy egyszer majd feltámadunk mi is, hanem azt is, hogy az Ő élete lehet bennünk – ha a magunk „életét” (akaratát, céljait, törekvéseit, ami az Övével ellenkezik) odaadjuk „megfeszítésre” (Gal 2,20). Vele, Benne élve megismerhetjük „feltámadása erejét és a szenvedéseiben való részesedést” – mindkettő hozzátartozik ahhoz, hogy Őt megismerjük.

„Romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan örökség”: mert Isten készítette el. Teljesen más, mint azok az „örökségek”, amiket itt kaphatunk. Azokat úgy kaphatjuk, hogy valaki meghal, és a miénk lesz, ami az övé volt, mert neki arra már nincs szüksége. A mennyei örökséget úgy kaphatjuk, hogy Valaki meghalt értünk, de él, mert feltámadt, és nem nélküle élvezzük az örökséget, hanem vele – sőt Ő maga az. Nem múlik el, nem romlik meg, Ő maga az, Aki feltámadt és nem hal meg többé. Szeplőtelen, mert maga Krisztus a „hibátlan és szeplőtelen Bárány” (1,19).

Ez az örökség „a mennyben van fenntartva számunkra” – Isten őrzi ezt a kincset, és Isten őrzi minket is, hogy megkaphassuk. „Isten hatalma őrzi hit által az üdvösségre”: az a hatalom, amely nekünk örök életet tudott adni, újonnan tudott szülni, meg is tud őrzeni minket. Hit által őrzi: rábízhatjuk magunkat arra az Istenre, aki a Fiát adta oda értünk. Rábízhatjuk magunkat, hogy amit Ő ígért meg is teszi; amit elkészített nekünk, oda is adja.

Áldott az Isten – ezért a reménységért, amely megmarad akkor is, ha megszomorodunk. Megszomorodhatunk azért, mert elveszítünk valamit vagy valakit, de akkor is gondolhatunk

az örökségünkre és áldhatjuk Istent.¹ Megszomorodhatunk kísértések között, mert látjuk, hogy gyengék vagyunk, de még akkor is, ha a kísértések között bűnöket követünk el, mondhatjuk, hogy „ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom” (Mik 7,8). És áldhatjuk Őt még ilyenkor is, és akkor is, ha győzni tudunk. Így lesz kipróbált a hitünk: ha bármi történik velünk, hisszük, hogy Isten mindent a javunkra munkál, és hisszük, hogy „a legnagyobb kincseim még megvannak”. „Őt szeretitek... Őbenne hisztek”, bár nem látjuk. Úgy élünk, hogy Ő itt van velünk. Őt szeretjük, nem a világot – ezért nem akarunk bűnt elkövetni, ezért nem akarunk a világhoz igazodni, ezért vesszük fel a harcot a kísértésekkel. Ezért akarunk olyanok lenni, mint Ő: szelídek, alázatosak, engedelmesek, irgalmasok, akik szeretik a felebarátaikat, és meg akarják mutatni nekik is az Utat.

Elértük hitünk célját: üdvösségünk van; készen van. Örvendezünk-e ezért? „Kibeszélhetetlen öröm”, de látható örömmnek kell lennie. És ha kibeszélhetetlen is, Ő mégis alkalmassá tesz, hogy beszéljünk az öröm forrásáról: arról, hogy Isten újonnan szült Krisztusban élő reménységre.

1Pt 1,13

Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjete abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok.

¹ „Dwight Moodynak, a nagy evangélistának egyszer leégett a háza. Azt mondja neki egy ismerőse: „Hallom, Moody, mindent elveszített.” Erre Moody azt feleli: „Nem vesztettem el mindent, a legnagyobb kincseim még megvannak.” Elővette a Bibliáját, fellapozta ezt az ígét, amit most olvastunk, és a 7. (Jel 21,7) verset olvasta föl ennek az embernek. „Aki győz, örökségül nyer mindent, és annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem.” Minden az enyém. Az Urat nem vesztettem el, a maradandó kincsek megmaradtak, mert az örök élet énrám vár.” – Széll Bulcsú: Krisztusért járva követségben